

Τελειώνω τὸ κτίσιμον κοιν. : Αἶνιγμ.
Δράκως πύργον ἔχτισε | καὶ ἀπόχτισε,
ἔπεσε καὶ ἀπόθανε | καὶ πάλιν ἀνεστήθη
(ὁ μεταξουσώληξ) Κάρυστ. || Ἄσμ.
Κεῖ ἀπὼς τὴν ἀποχτίσανε οἱ -ῥ-ἄγγελοι τὴν Πόλι,
στέκον γαὶ σὺδηροῦ δηνε καὶ ἀποθαμάζονταί την
Κρήτ.

Κεῖ δ,τι τὸν ἐποχτίζ-ζασιν κοντὰ νὰ τὸν τελειώσουν
γλέπουν τὸν Χάρων κ' ἔρκεται 'ς τ' ἄλογον καβαλ-λάρις
Χίος (Καρδάμ.)

ἀποχτυπή ἡ, ἀμάρτ. ἀπουχτ'πή Θράκ. (Αἰν.) ἀπουχπή
Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ.

1) Ἰσχυρὸς παλμὸς τῆς καρδίας ἐξ ἀπροσδοκήτου τινὸς
ἢ ζωηρᾶς συγκινήσεως : Μὴ φονβρίζ'ς τοῦ παιδὶ νὰ μὴ πάρ'
κάμμιὰ ἀπουχτ'πή. Συνών. ἀπόχτυπος 1. 2) Χρόνιον
νόσημα καρδίας προκαλούμενον ἐξ αἰφνιδίου τινὸς ἢ ζωη-
ρᾶς συγκινήσεως καὶ ἐκδηλούμενον δι' ἰσχυρῶν παλμῶν
τῆς καρδίας : Ἐχον ἀπουχτ'πή καὶ μὴ πιάν'. Τὸν ἔπιασι
ἢ ἀπουχπή τ'. Συνών. ἀποχτυπημὸς, ἀποχτυπίδα,
ἀποχτυπίδι, ἀπόχτυπος 2.

ἀποχτυπημὸς ὁ, ἀμάρτ. ἀπουχτ'πημὸς Θράκ. (Αἰν.)
ἀπουχπ'μὸς Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ. Ἐν Θυσ. Ἀβραάμ στ. 505
(ἐκδ. Εἰς Legrand Biblioth. 1, 244) τύπ. ἀποχτυπημὸς.
Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ.

ἀποχτύπι τό, Α. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς καταλ. -ι.

Ἡ δηκτικῶς γινομένη ὑπόμνησις εὐεργεσίας τινός :
Ἐξεβαρέθηκά τα βλῆσ' τ' ἀποχτύπια σου, νὰ τὸ πρᾶμα σου
ὀπίσω!

ἀποχτυπίδα ἡ, ἀμάρτ. 'πιχτ'πίδα Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποχτυπίδι κατὰ τύπ. μεγεθ.

Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ.

ἀποχτυπίδι τό, ἀμάρτ. 'πιχτ'πίδ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ. : Τοῦ πιδὶ ἀπ' δὸν φόβου τ' πῆρι
'πιχτ'πίδ'!

ἀπόχτυπος ὁ, ἀπόκτυπος Ἄνδρ. ἀπόχτυπος Κύθν.
Πάρ. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 119 καὶ 387 'πόχτυπος Εὐβ.
(Κύμ.) ἀπόχτυπο τό, Χίος ἀπόχτ'πο Σκῦρ. ἀπόχτ'που
Θράκ. (Αἰν.) 'πόχτυπο Κάλυμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. χτύπος. Ἐν Θυσ.
Ἀβραάμ στ. 499 (ἐκδ. Εἰς Legrand Biblioth. 1, 244) τύπ.
ἀπόκτυπο, παρὰ δὲ Σομ. τύπ. ἀπόκτυπος.

1) Ἀποχτυπή 1, δ' ἰδ., Ἄνδρ. Θράκ. (Αἰν.) Κύθν.
Πάρ. Σίφν. Σκῦρ. — Λεξ. Βλαστ. ἐνθ' ἄν. : Ἐπῆρεν ἀπόχτυ-
πον ἢ καρδιά μου Κύθν. Ἐπερε ἢ καρδιά μ' ἐν' ἀπόχτ'πο
π' δὲ λέεται! Σκῦρ. || Φρ. Εἶχα τὸν ἀπόκτυπο (τὴν ἀνησυ-
χίαν, τὴν ἀγωνίαν) Ἄνδρ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Θυσ. Ἀβραάμ
ἐνθ' ἄν. «μὲ τῆς καρδιάς τ' ἀπόκτυπο θέλω σᾶς ἀνημέ-
νει». β) Ἐκπληξίς ἐκ θλιβερᾶς εἰδήσεως Εὐβ. (Κύμ.)

2) Ἀποχτυπή 2, δ' ἰδ., Κάλυμν. Σκῦρ. Χίος

ἀποχτυποῦ ἡ, Εὐβ. (Αὐλωνάρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποχτυπῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οῦ.

Ἐκείνη ποῦ ἀποχτυπᾷ, ποῦ ὑπενθυμίζει δηκτικῶς
γενομένην εὐεργεσίαν. Συνών. 'ποιοκίστρα (ἰδ. ἀπο-
τοκιστής).

ἀποχτυπῶ Ἡπ. (Τσαμαντ.) Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ.
Κύθν. Σῦρ. Χίος ἀποχτυπάω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)
ἀποχτ'πῶ Ἡπ. (Βούρμπιαν.) ἀπουχτ'πῶ Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ. Αἰν.) 'ποχτυπῶ Κάλυμν. Κρήτ. Μέγαρ. 'ποχτυ-
πάω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποκτυπῶ.

1) Κάμνω κρότον εἰς τὸν ἀέρα Κάλυμν. Ἡ σημ. καὶ
μεσν. Πβ. Σουίδ. (λ. τύμπανον) «οἱ Ἴνδοι ἀντὶ τῆς
σάλπιγγος ταῖς μαστίξι ἀπεκτύπου εἰς τὸν ἀέρα». 2) Πάλ-
λομαι ἐκ συγκινήσεως, φόβου ἢ ἄλλου τινὸς πάθους, ἐπὶ
τῆς καρδίας Κύθν. : Ἀποχτυπᾷ ἢ καρδιά μου. Ἡ σημ. καὶ
ἐν Ζήν. πρᾶξ. Δ στ. 56 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 68) «ποῖος φόβος
σῶρεται, καρδιά, καὶ ἀρχίζεις νὰ τρομάσσης | . . . | γιατί
τὰ φυλλοκάρδια σου τρέμουν καὶ ἀποχτυποῦσι;» Συνών.
ἀναχτυπῶ, καταχτυπῶ, χτυπῶ. 3) Ταράσσομαι
σφόδρα, τρομάζω αἰσθανόμενος δυνατοὺς παλμούς τῆς
καρδίας Θράκ. (Αἰν.) Ἰων. (Κρήν.) Μέγαρ. Χίος : Μ' ἔύ-
πασες καὶ ἀπουχτύπ'σα Αἰν. Ὀδες τό 'μαθε ὁ βασιλεὺς 'ποχτύ-
πησε τσαὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ Μέγαρ. || Ἄσμ.

Ποῦ σέ 'δα κ' ἠποχτύπησα, ἠκκούμνησα 'ς τὸν τοῖχο,
ἦχασα τὰ λογάκια μου ποῦ 'θελα σοῦ μιλήσω

Κρήν. Ἡ σημ. καὶ ἐν Στάθῃ πρᾶξ. Α στ. 3 (ἐκδ. ΚΣάθα
σ. 107) «μέσα σὲ κύματα σκληρὰ καὶ θυμωμένη μάχη | τοῦ
ἀνέμου καὶ τῆς θάλασσας γεῖς ναύτης ὄντα λάχη, | δειλιᾷ
πολλὰ καὶ ἀποχτυπᾷ καὶ χίλιες ἔγνοιες βάνει». 4) Ὑπενθυ-
μίζω δηκτικῶς γενομένην εὐεργεσίαν Εὐβ. (Αὐλωνάρ.
Κονίστρ.) Ἡπ. (Τσαμαντ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Σῦρ. :
Μοῦ 'δωσε δέκα δραχμὲς τῷ ὅλο μοῦ τ' ἀποχτυπάει Κονίστρ.
Θὰν τῆς τὸ 'ποχτυπήσω Αὐλωνάρ. Μοῦ 'κανε ἓνα καλὸ καὶ
ὅλο μοῦ τὸ ἀποχτυπᾷ Σῦρ. Καλὰ μοῦ τὸ 'ποχτύπησες τὸ καλὸ
ποῦ μοῦ 'καμες, ἄς μοῦ 'λειπε Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνα-
πιάνω 8. 5) Προπηλακίζω, χλευάζω Ἡπ. (Βούρμπιαν.
Τσαμαντ.) Συνών. ἀναγορεύω 3β.

ἀποχτώ κοιν. ἀποχτιάω Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Λάστ.
Οἶν.) ἀποχτιάω Πελοπν. (Λεντεκ.) ἀπουχτῶ βόρ. ἰδιώμ.
ἀπουχτιάω Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. 'ποχτῶ
Ἀθῆν. (παλαιότ.) 'ποχτιάω Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) Ἡπ.
'πουχτιάω Μακεδ. ἀποχτένω Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. Οἶν.)
ἀποχτίζω Νάξ. Πελοπν. (Σαραντάπ.) ἀποχκίζω Τσακων.
Μέσ. ἀποχτίζομαι Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ μεταγν. κτῶ. Περί τῆς λ.
ἰδ. καὶ GHatzidakis Einleit. 198.

1) Γίνομαι κάτοχός τινος τοῦ ὁποίου προηγουμένως
ἔστερούμην κοιν. καὶ Τσακων. : Ἀπόχτησε μὲ τὴ δουλειά του
μεγάλῃ περιουσία - πολλοὺς παρᾶδες κττ. Ἀπόχτησε ὅ,τι ἤθελε.
Τὰ χρήματα μόνος μου τ' ἀπόχτησα. Ἀπόχτησα ἓνα βῆχα
φοβερό. Ἀπόχτησε μὴ κακὴ συνήθεια. Ἐπειτα ἀπὸ τόσον
καιρὸ ἀπόχτησαν παιδί. Ἡ δεῖνα ἀπόχτησε ἓνα κοριτοάκι
κοιν. || Παροιμ.

Ἀπόχτησ' ὁ ἄβρακος βρακί, | κάθε ὥρα καὶ τὸ λύ'
(ὅτι ὁ παρ' ἀξίαν εὐτυχῶν γίνεται συνήθως ἐπιδεικτικὸς
καὶ οἰηματίας) Ἡπ. || Ἄσμ.

Κεῖ ὁ Θεὸς τοὺς καταράστηκε σπῖτια νὰ μὴ 'ποχτοῦνε
Ἀθῆν. (παλαιότ.)

Μὲ τὴ γαρδιά μου σ' ἀγαπῶ καὶ ἀνὲ δὲ σ' ἀποχτήσω
εἶναι, μικρὸ μου, δύσκολο 'ς τὸ γόσμο βλῆσ' νὰ ζήσω
Κρήτ.

Χωρὶς λαμπίκο καὶ φωτιὰ ροδόσταμα δὲ βγαίνει,
χωρὶς ὁ νγὸς ν' ἀγωνιστῇ τὴ νγὰ δὲν ἀποχτένει

Ἡπ.

Ἰσὺ ποῦ 'χάσις τὰ πιδιά καὶ ἄλλα πιδιά 'πουχταίεις
Μακεδ. Συνών. ἀποτιάζω (I) Α 1. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι

